

1986-03-03

Iakttagelser och åtgärder i samband med mordet på Statsminister
Olof Palme fredagen den 28 februari 1986 kl 23.20.

I min funktion av ansvarigt befäl på brottsplatsen får jag meddela följande:

Min tjänstgöringstid var kl 16.00 - 01.00 enligt turlista, men eftersom jag dessutom var kommanderingschef för den samordnande ordnings- trafik- och parkeringsövervakningen inom VD 1 och VD 2 under tiden 21.15 - 0200, skulle den verkliga tjänstgöringstiden kunna bli kl 16.00 - 02.00. Jag förfogade bl a över rb 2520 med pa Ingvar Windén såsom förare.

Klockan var 23.28 och vi patrullerade med tjänstebilen på Kungsgatan i västlig riktning, då vi i närheten av Kungstornet anropades av en upprörd man, som omtalade, att skottlossning ägt rum på Sveavägen vid Tunnelgatan. Vi begav oss i största hast mot platsen och när vi hunnit ett hundratal meter längre bort mot Sveavägen, hörde vi i polisradion att två bilar anropades och beordrades till samma plats dit vi var på väg. Vi anlände först till brottsplatsen d v s klockan 23.30. Omkring 10 sekunder härefter anlände piketbussen 3230. Jag observerade först en mindre folksamling runt en starkt blödande man, och de uppehöll sig på gångbanan vid Sveavägens östra sida i höjd med Tunnelgatan. Den blödande mannen låg på rygg, och två personer var sysselsatta med upplivningsförsök. (En yngre kvinna utförde hjärtkompression och en man gjorde konstgjord andning). En annan man pekade mot Tunnelgatan i östlig riktning, samtidigt som han skrek, att gärningsmannen hade sprungit ditåt. Jag beordrade piketgruppens befäl (SHA 3230) att omedelbart uppta förföljandet efter misstänkta personer, vilket omgående utfördes genom att fem polismän springande försvann in på Tunnelgatan i anbefalld riktning. En synnerligen förtvivlad och upprörd kvinna sprang runt i folksamlingen och ropade: "Ni måste rädda livet på min man". Hennes ansikte var blodstrimmigt, såsom om hon med en blodig hand försökt att stryka sitt hår bakåt. De polismän som inte beordrats att söka efter gärningsmannen var på föredömligt egna initiativ sysselsatta med att anteckna vittnen och försöka få fram ett korrekt signalement på brottslingen. Två signalement samt gärningsmannens flyktväg utlarmades till ODL, under det att jag försökte lugna hustrun till den svårt skadade mannen, vilken på något sätt föreföll mig bekant. Då jag frågade efter hennes namn samt namnet på hennes make, skrek hon: "Är Du inte klok! Känner Du inte igen mig? Jag är Lisbeth Palme, och (hon pekade) där ligger min man Olof! Jag blev synnerligen förvirrad och misstrodde till en början hennes uppgift, men efter en närmare granskning av brottsoffret kände jag igen Statsministern, trots att hans huvud var nedblodat, ögonen stirrande och blodsprängda och överkroppens kläder nedblodade. I detta sammanhang anlände ambulansen - det var nu omkring 2 minuter efter vår ankomst - och ambulanspersonalen fortsatte till en början med upplivningsförsöken, som efter någon minut avbröts, varefter Statsministern fördes till sjukhuset dit hustrun medföljde. Efter en mycket kort betänketid meddelade jag per radio till ODL att brottsoffret var identiskt med Statsministern. Jag hemställde också att en polispatrull skulle beordras till sjukhuset för att om möjligt genom ett samtal med hustrun kunna få fram bättre uppgifter om gärningsmannen.

Personal från kriminalavdelningen tillkallades. Brottsplatsen avspärrades genom personal (SHA 1230) försorg, vilka beordrades kvarstanna för bevakning. Fyra vittnen, bl a den taxichaufför som larmat polisen samt den kvinna som utfört hjärtkompressionen, medtogs till KCV för förhör. Anmälan upprättades av min kollega Ingvar Windén. Personal hos KCV m fl informerades dessutom muntligt av undertecknad.